

Раздаде се изстрелъ. Падна единъ еленъ. Другаритъ му се изплашиха и останаха втрещени на мѣстото си. Дадохме изеднажъ нѣколко истрела. Цѣлото стадо се разбѣга. Но на мѣстото останаха петъ убити.

— Ще имаме хубави кожуси, казваха нѣкои отъ ловцитъ.

— Ще имаме кожуси! А съ какво ще ги шиемъ? Обади се най-младиятъ отъ насъ. Де игла и конци?

— Конци ще си осучемъ отъ жилитъ на еленитъ, а игли ще направимъ отъ коститъ имъ.

Замъкнахме съ мъжа убититъ животни до колибата, одрахме ги и опънахме кожитъ да съхнатъ. Месото почнахме да печемъ. Сухожилията отдѣлихме внимателно, за да ги запазимъ за конци, Отъ кръвта сварихме супа. Широкиятъ части на рогата използувахме за лъжици, а остритъ кости — за игли.

Почти всѣки день ходѣхме на ловъ. Убихме толкова много елени, че запаситъ отъ еленско месо можеха да ни стигнатъ за цѣла зима. Отъ кожитъ имъ си ошихме дрехи. Царвули си направихме пакъ отъ еленска кожа.

Всѣки день прекарвахме въ работа: приготвявахме конци и игли, шиехме кожуси, шапки, правѣхме царвули, подреждахме месото, за да го запазимъ и т. н. На всичко това ни помагаше безконечния день. Тукъ, на северъ, деньтъ е три месеца. Три месеца слънцето стои надъ земята, безъ да залѣзе. То само обикаля надъ хоризонта.

Но най после деньтъ се привърши. Настъпваше продължителна нощъ, която сѣщо трае три месеца. Постепенно и бавно слънцето се скри задъ хоризонта. Настъпи дълга нощъ, която само месецътъ слабо освѣтляваше. Студътъ ставаше страшенъ. Всичко замръзваше. Никой не смѣеше да се покаже навънъ. Отъ студъ лицата, ушитъ, ржцетъ ни се подуваха, като изгорѣни. . .

Времето минаваше бавно. Прекарвахме еднообразенъ животъ въ колибата. Страшно ни дотегна. . .